

Isis, kněžka noci

Karin Jäckel

Ve spárech satanské sekty

AL
press

edice
KIO KAN

Isis, kněžka noci

Karin Jäckel

edice

KLOKAN

Copyright © 2003 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jesika Schaft, 2015
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE FÜRSTIN DER NACHT
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Slávka Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-086-1 pdf

PŘEDMLUVA

Milé čtenářky, milí čtenáři,

na následujících stránkách vás vezmu s sebou do života a zkušeností mladé ženy, která říká sama o sobě: „Byla jsem dvě děti: dítě dne a dítě noci.“

Mé první setkání s Isis se odehrálo na zkušenostní rovině dítěte dne. Napsala mi poté, co si přečetla mou knihu *Už nejsem vaše dcera* (Monika B. Ich bin nicht mehr eure Tochter), kterou si koupila hned v roce jejího vydání a horečně ji hltala. Zmínila, že byla jako dítě sexuálně zneužívána. Přála by si, aby i jí jednou někdo naslouchal tak dobře, jako jsem já naslouchala Monice B. Tím začala nejprve sporadická, brzy však intenzivní myšlenková výměna.

O knize jsme tenkrát ani jedna neuvažovaly. Přání dát dohromady knihu vyšlo teprve po letech, když si Isis uvědomila, že svou minulost v průběhu našich rozhovorů a korespondence zpracovala a vnitřně překonala.

„Kdyby nebylo té knížky o Monice B., nikdy bych nenašla odvahu a sílu se na svůj vlastní příběh pozorněji podívat, ani by mě nenapadlo zkoušet se s tím vším vyrovnat,“ řekla. „Kdyby nebylo té knížky, nebyla bych dneska volná a nedovedla bych myslet na nic jiného než na smrtelný strach o svou dceru. Proto bych chtěla, abys napsala i o mně a o mých zkušenostech. Jedině, když lidi jako já prolomí své mlčení, přijde všechno tajné o svou moc.“

Toto přání jsem nejprve nemohla a nechtěla splnit. Ten úkol mě děsil. Udělat z jejího životního příběhu knihu pro mě jako autorku znamenalo, že bych musela vklouznout do její kůže a to, co zažila, sama vnitřně velmi silně prožít, abych to dokázala světu zprostředkovat. Copak bych to chtěla zkoušet? Trvalo téměř dva roky, než jsem se k tomu odhodlala.

Už v prvních měsících kontaktu s ní jsem začala zážitky, které mi líčila, kriticky zvažovat. Její zkušenosti *dítěte dne* byly velmi tvrdé, nicméně dokázala jsem si je relativně snadno zařadit mezi poznatky o sexuálním zneužívání a týrání dětí.

Isis však pomalu začala otevírat onu *zapovězenou 13. komnatu* své duše, kde se odehrával život *dítěte noci*. Tu scéna, tu poznámka na okraj. Takto Isis jednu po druhé vysílala zkušební bubliny svých vzpomínek, aby zjistila, jak na ně budu reagovat, jestli jí věřím, a jestli pro to mám nějaké vysvětlení.

Mnohé z toho, co popisovala, se mi zdálo tak nepochopitelné. Připomínalo mi to podrobnosti ze zpráv o mučení inkvizice, které jsem četla a zkoumala v rámci studia. S tím rozdilem, že Isis toto vědění nabízela z jiné perspektivy, a sice viděním dítěte, které zažilo něco, co dokáže popsat, ale ne pojmenovat. Zatímco já jsem studovala knihy a hlavně obrazy a sbírala teoretické znalosti, vědělo *dítě noci* Isis, jak se oběť inkvizice cítí, jak se ten který nástroj sestavuje a jak funguje, jaká zranění způsobuje a jak se tato zranění dají například pomocí solných koupelí a podchlazení zneviditelnit. Ten či onen nástroj jsem pak po dlouhém pátrání v historických pojednáních a archivech našla a dověděla se, jak se jmenuje. Isis k němu však měla tělesný vjem. Spatřila obrázek a dostala se do víru vzpomínek, které pro ni byly takovým trápením, že mě bolelo se na ni dívat. Isis dodnes trpí typickými tělesnými poruchami přeživší oběti mučení.

Toto utrpení mě nakonec pohnulo k tomu, abych s ní vstoupila do této *zapovězené 13. komnaty* a připustila proud vzpomínek, který odtud vycházel. Uběhlo několik let. Tisíce stran korespondence, nesčetné hodiny na telefonu, probdělé noci

a snaha unést nevýslovný strach, jaký jsem si nikdy předtím nedokázala vůbec představit – to všechno teď patřilo do mé každodennosti. Často jsem měla pocit, že mi to přerůstá přes hlavu. Ovšem slib, že s někým sestoupíte do hlubin trápení, je nevratný. To se nemůže..., to já nemůžu jen tak setřást, protože toho je na mě moc, či snad proto, abych si udržela iluzi o dobrotivém světě.

Dlouholetá zkušenost s lidmi, kteří byli v dětství sexuálně vykořisťováni, fyzicky či duševně týráni, mě naučila, že existují nepředstavitelná rodičovská ukrutenství a dokonce i něco jako sadisticky mučivá rodičovská láska. Současně jsem pochopila, že ne každá zkušenost, kterou mi někdo svěřil, byla skutečně prožita. Lidská paměť bohužel není navždy neměnný pevný disk v počítači duše. Naopak, všechno prožité podléhá změnám a vlivům, které vědomě či nevědomě vnikají mezi vlastní obrazy a dodatečně je ovlivňují.

Pokud jsem chtěla s Isidou smysluplně komunikovat, musela jsem se pokusit takové omyly a změny paměti co nejvíc eliminovat. Bylo tedy nutné najít a využít možnosti, jak její verzi propojit s objektivními měřítky. Jedině ze srovnání součtu všech dat pak dostanu pokud možno jasnou představu o tom, co se *skutečně* stalo.

Proto jsem se souběžně s našimi rozhovory pustila do rešerší, abych nasbírala co nejvíce faktů k pozadí toho, co Isis zažila a na co vzpomínala. K tomu patřilo mluvit a korespondovat se zmocněnci pro sekty a znalci satanismu, rozšířit si historické znalosti o kořenech a časových znameních satanismu, čarodějnictví a okultismu, zopakovat si poznatky o egyptské mytologii a pátrat v bibli včetně jejích apokryfů stejně jako v biblickém výzkumu po počátcích křesťanství. To bylo zapotřebí k rozpletení smotku mytologie a křesťanské víry, na kterých stála satanistická ideologie sektářské rodiny, ze které pochází Isis.

Kromě toho k tomu patřilo vyhledat s ní místa, která hrála v jejích vzpomínkách roli, vypracovat rodinný rodokmen, pát-

rat v ordinacích a nemocnicích po lékařských zprávách a analyzovat je. Překonávat strach toho mála starých lidí z okolí oné rodiny a přesvědčovat je, aby promluvili.

Brzy se začalo ukazovat, že takzvaná Stasi hrála v životě té sektářské rodiny podstatnou roli. V rámci udavačského systému využívali moc určitých aktérů ve svůj prospěch. Dozorci, lékaři či nadřízená osoba ve vězeních Státní bezpečnosti, pověřený správce protiletectvého krytu, špicl ve službě – ti všichni měli ve své pozici výhody. Měli přístup do jinak zakázaných prostorů, mohli disponovat tajným zařízením, měli možnost cestovat a stýkat se s potřebnými lidmi.

Proto jsme začaly hledat v podkladech Státní bezpečnosti bývalé Německé demokratické republiky. A skutečně jsme ledaco našly. Objevily jsme první dokumenty o dávno promlčených, dokonce i o odsouzených trestných činech, potvrzující určité vzpomínky na vytrpěné hrůzy. Pak však přišel *případ Kohl* a s ním soudní výnos, že tazatelé musí nést riziko, že při intenzivním pátrání budou osoby, jichž se týká, o probíhajících rešerších informovány. Ani já, ani Isis jsme o zveřejnění našich výzkumů z pochopitelných důvodů nestály.

K tomu přišel samozřejmě fakt, že je Isis matkou dcery, kterou je potřeba chránit. V prvních letech našeho společného zpracovávání jejích životních zkušeností neměla dcera o matčině minulosti potuchy. Nesměla se o ní nic dovědět. Přestože dcera nevyrůstala doma, bylo třeba vše obezřetně plánovat a zajišťovat, aby se předešlo možnosti, že by dostala podezření. Bylo tehdy příliš brzy, dcera byla příliš mladá na to, aby ji matka do takových zkušeností mohla zasvětit. Něco takového by mohlo v její duši napáchat nevyléčitelné škody. Kde Isis nemohla vyloučit možnost, že se její dcera něco doví, neriskovala.

Teprve když jsme ve všech souvislostech rekonstruovaly příběh Isidy, dítěte dne i Isidy, dítěte noci, a když jsme udá-

losti seřadily do smysluplné návaznosti, odvážíla se s dcerou o tom promluvit.

Má kniha tvoří symbolickou tlustou čáru za životem Isidy, Kněžky noci, a otevírá dveře do *zapovězené 13. komnaty* všem. Jsou to dveře do volnosti.

Pokud mě budete vy, milé čtenářky a milí čtenáři, chtít kontaktovat, napište do nakladatelství. Můžete se spolehnout, že vaše psaní dostanu neotevřené. Můžete mi taky poslat e-mail. Adresu a mnoho dalších informací najdete na mých internetových stránkách <http://www.karin-jaeckel-autorin.de/>.

Vaše
Karin Jäckel

PROLOG

Marlene, moje dcera, je tu. Poprvé po tolika letech. Poprvé jí chci vyprávět příběh svého života. Všechno to, co jsem dosud zamlčovala. Co dodnes nesměla vědět. Před čím jsem ji chtěla chránit.

Byla jsem ještě tak mladá, když se narodila. Bylo mi teprve patnáct. A Sethova sekta byla mocná. Chtěli mé dítě, já už jsem pro ně přestala mít cenu. Nemohla jsem Marlene chránit, musela jsem se jí vzdát. Musela jsem dát své dítě lásky do internátu, aby nemohlo dojít ke kontaktu se sektou.

Teď je však už dospělá, a já už nedokážu mlčet. Sethova sekta stojí mezi námi. Navíc se nadále obávám vlivu svých rodičů.

Jenže mám současně strach, že mi nebude věřit. To bude těžké snést. Právě o tom mě totiž vždycky ujišťovali. „Když budeš mluvit, stejně ti to nikdo nebude věřit. Vysmějí se ti. Nebudou si tě všímat. Budou tebou opovrhovat. Budou tě nenávidět. Strčí tě do blázince. Do gumové cely. Nikdy tě už nepustí ven. Žádný člověk to s tebou nevydrží.“

Z toho všeho se uvnitř třesu. Už nyní. Ale přesto nepřestanu mluvit. Bude se mě ptát, odkud to všechno vím. Bude namítat, že si přece nemůžu pamatovat, jaké to s mými rodiči bylo.

Ony totiž existují různé druhy pamatování. Jsou tu vzpomínky, které mám v hlavě při plném vědomí, protože jsem všechno, co o nich vím, sama zažila a nikdy nezapomněla

ani nepotlačila. Těžké, strašlivé vzpomínky na události, které jsme zažili na těle a na duši, se nám do paměti vpálí. Už malému dítěti.

Jiné události jsem si znovu uvědomila až při terapii. Má duše určité vzpomínky zatlačila, mé tělo však nezapomnělo, a řeči těla jsem se učila rozumět při terapii. Na mysli mám především Feldenkraisovu metodu, které vděčím opravdu za mnoho.

O dalších událostech jsem se dověděla ze vzpomínek druhých. Například moje babička, která zemřela, když jsem byla ještě malá, mi často vyprávěla o životě mých rodičů. Ráda si se mnou prohlížela fotoalba a povídala mi příběhy spojené s jednotlivými fotografiemi. Protože mě vychovávala k tomu, abych byla celkově hodná své osobnosti, abych byla Isis, nevprávěla mi jen příběhy, které zajímaly dítě dne, ale se zvláštní oblibou mě učila to, co jsem potřebovala vědět jakožto dítě noci. Všechno, co mi povídala, mi plynulo přímo do srdce, protože moje babička byla jediný člověk na světě, který mě jako dítě kdy miloval. Byla pro mě vůbec nejdůležitější osobou.

Později, to mi bylo asi třicet, jsem se dověděla mnoho věcí při rozhovorech s otcem. Zvlášť potom, kdy ho matka odsunula do pečovatelského domu, byl vůči mým otázkám otevřený. Vůbec mu nevadilo se mnou mluvit otevřeně. Trýznivosti událostí, o nichž jsem chtěla mluvit, si buď už nebyl vědom, anebo mu to bylo lhostejné. Navíc se tenkrát už neměl čeho obávat. Dokonce i kdyby se tou dobou někdo dověděl, že dřív udělal něco trestného, nemohl jakožto svéprávnosti zbavený, ne docela příčetný pacient s diagnózou demence, už být hnán k zodpovědnosti. Fakt, že jeho dlouhodobá paměť navzdory pokročilému rozpadu osobnosti dosud měla uložené vzpomínky, jež se mnou bez rozpaků sdílel, však přišel vhod mně a mému hledání sebe samé.

Dokonce i moje matka se příležitostně dala pohnout, aby se mnou mluvila o minulosti. Pochopitelně jsem se dověděla

pouze její variantu historie. Vždycky to s námi bylo, jako bychom se pohybovaly na zaminovaném poli. Obě víme, že víme – a přesto děláme, že nevíme nic, a že jsme se o tom, co jsme ve skutečnosti vyslovily naprosto cíleně, zmínily jen náhodou. Zlost matku občas přiměla k tomu, aby se vyjádřila k nějakému detailu minulosti. To zejména v souvislostech, které se nějak týkaly mého otce. Přesto pro mě tyto zdánlivě neúmyslné okamžiky ohlédnutí či ve vzteku vystřelené stopové prvky paměti často představovaly cenné doplnění. Někdy teprve tyto poznámky dokonce tvořily klíč k porozumění.

K těmto informacím se přidaly další, které jsem získala při rozhovorech se starými lidmi, kteří se kdysi přátelili s mými rodiči. Dnes je většina z nich už po smrti.

Některé věci jsem si vybavila teprve díky bývalým spolužákům. Tu a tam jsme se potkali náhodou ve městě anebo při třídních srazech. Nejdřív jsem na ně nechodila, ale později čím dál častěji ano.

Kolikrát jsem se divila, že tato děvčata a chlapci tenkrát viděli mnohem víc, než jsem tušila. Jedna spolužačka vzpomínala, že mi matka vždycky stříhala vlasy sama, takže jsem nikdy neměla normální účes. Prý jsem vypadala jako „zdivočelý smetáček“.

Jeden z chlapců mi říkal, že jsem mívala černý krk. Tak špinavý, že se nedal umýt ani kartáčem. „Pamatuješ, jak jsme tě jednou chytili a drhli ti krk pískem, až byl celý zarudlý, ale tu špínu jsme z něj nedostali?“ zeptal se a pak dodal: „Teprve mnohem později, když už jsem byl u policie, mi došlo, že to nebyla špína. Tenkrát jsem viděl děti, které rodiče bili a škrtili, až z toho měly černý krk.“

Další spolužačka si vzpomněla, že jsem se při hodinách tělocviku nikdy nechtěla svléct. Na moji otázku, jak jsem to tenkrát vysvětlovala, odpověděla: „Vždyť my jsme všichni věděli, že tě doma mlátili. Občas jsme k vám koukali okenicemi, když jsi vevnitř řvala.“

„Ale nepomohli jste mi,“ řekla jsem jí. Ona jen pokrčila rameny: „A jak asi?“

To je dobrá otázka. Měla pravdu. Tenkrát mi nemohl pomoci nikdo.

„Jednou jsme to zkoušeli,“ řekla pak jiná spolužačka. „Víš, jak jsi jednou musela k řediteli? To bylo proto, že jsme mu řekli, že tě doma pořád bijou.“

Ten zážitek jsem docela zapomněla. Teď jsem se pomalu rozpomínala. Jednoho dne si mě skutečně povolal ředitel. I s otcem. Ředitel pak řekl, že má dojem, že jsou na mě rodiče příliš přísní. Na zádech mi prý objevili stopy po ranách holí. Na to odpověděl můj otec, že mě milují, a proto na mě musejí být tak přísní, protože jsem líná a neposlušná. Kdyby byli mírnější, nikdy bych se nemyla a do školy bych se neučila. Ředitel se na mě káravě podíval a s otcovým svolením nařídil, že budu každé ráno ukazovat, jak čisté mám nehty, a po každém zapomenutém domácím úkolu zůstanu po škole.

Vzpomínky jsou jako antická mozaika. Základ je zachovaný dobře. Časem člověk najde po okolí všemožné zastrčené kamínky a střípky. Slepí je k sobě a založí je, kam patří. Zvětšuje tak ten zachovaný základ. Některá místa zůstávají bílá, a přesto člověk nakonec celek rozezná.

I v mé paměti jsou bílá, hluchá místa. Některá se ještě časem vybarví, jiná zůstanou nejasná. Já už teď nechci hledat tak uvědoměle jako dosud. Jednou musí každá terapie a každá cesta do vlastní minulosti skončit. Čas pro mě nadešel teď.

Temná polovina mého života je za mnou. Předě mnou je začátek nového, světlého času. Začínám znovu. Těším se na to.

Začnu stěhováním. Chci nechat zemi svého dětství za sebou. Evropa je velká. Učila jsem se jazyky, teď je chci využít.

Přijala jsem novou práci v evropském zahraničí, konečně jsem si udělala řidičský průkaz a vzala jsem si úvěr na auto. I pěkný byt už jsem našla. Je vzdušný a světlý. Ráno mě bude budit slunce a moře domů se zářivě bílými fasádami a červenými střechami mi bude ležet u nohou. Vzduch tam voní ji-

nak než tady u nás. Dny jsou delší, léto taky. Vždyť já mám slunce tak ráda.

Měla bych velkou radost, kdyby mě tam Marlene přijela navštívit. Vždycky pro ni budu mít volný pokoj.

Není jiné cesty. Musím jí to povědět.

„Milá Marlene, přijmi mou minulost. Vrat' se se mnou do mého dětství a mládí. Dovíš se něco o důvodech, proč jsem jakožto tvoje matka nebyla tak dokonalá, jaká bych chtěla být.“

1. KAPITOLA

Dali mi jméno Isis. Jedna a Všechny. Ta, z níž vyrůstá všechno bytí. Paní hvězd ve vesmíru. Nevěsta a matka Jediného, Bohyní Matkou zaslíbeného Nositele světla Setha, kterýžto silou svého syna, Velké šelmy 666, promění zemi zpět v ráj radosti a míru. Isis, kalich světla, Kněžka noci.

Dali mi znamení Hada v kruhu slunce s nahoru otevřeným srpkem měsíce jako důkaz měsíčního kouzla a svatých tří pásů věčnosti. Za prvé pás manželství se Sethem-Otcem, Hadím synem Bohyně Matky a pravým Nositelem světla jejich stvoření. Za druhé pás zplození a narození Setha-Syna, Velké šelmy 666. Za třetí pás nesmrtelnosti Setha-Ducha v rozkošepném milostném aktu syna s Isidou, matkou a nevěstou, ke znovuzrození Otce.

V pěti letech mě začali poznamenávat. O každých dalších narozeninách pak ve své práci pokračovali. Když mi bylo 13, bylo dílo dokonáno. Při každém sezení trvala práce jehlou a frézou hodiny, až vzniklo znamení Menat. Nebylo velké, zato velice komplexní.

Vpich za vpichem mi tetovali barvy hluboko pod kůži, ta bolest byla jako vlk. Ale já ho nenechala výt. Neprozradilo mě jediné trhnutí, třas, jediná slza. Isis je přemožitelka bolesti. Kdo se zachvěje, když přijde bolest, není Isis, ale podvrženec, ostuda pro Setha. Na to není žádný trest dostatečný. A já se nezachvěla.

Zatímco se ty nástroje zmocňovaly mého těla, držela jsem oči zavřené. Pokoušela jsem sama sebe poslat pryč, ven, na slunce, na louku plnou světla, s květinami, jejichž vůně se vznáší kolem, s motýly, kteří rozevírají a zavírají svá překrásná křídla, s vysokou trávou, jejíž stébla tančí ve větru. Nedařilo se mi to. O to se postarali. V kruhu kolem mě stály nádoby s doutnajícím kadidlem, meduňkový a mátový olej, durmanové listy v kuličkách ze včelího vosku a další nádoby s kouřícími vonnými tyčinkami. Ten těžký, bodavý pach mě držel v zajetí. Isidě není útěk povolen.

Pak mi rozedranou kůži ošetřili vazelínou a zakryli fólií. Čerstvé tetování mě vždycky ještě celé dny pálilo na prsou. Každý dotek vysílal do mozku bodání nožem. A těch doteků bylo mnoho.

„Proč?“ ptávala jsem se babičky a neodvažovala jsem se tu otázku vyslovit celou. Ona mi však rozuměla i tak. „Protože mu patříš,“ říkala.

Učila mě se modlit: „Velký Sethe, přijď, probuď temnotu ve své světlo. Zprošť mě, abych dělala, co chci, neboť má vůle je tvá, i síla a moc ve věčnosti. Amen.“

V noci mě za sebou táhla za ruku za sebou ven, kde se nad komínem třpytila hvězdná obloha. „To je Orion. Odtud jsi přišla, tam zase půjdeš. A já tam budu už před tebou.“

„Babičko,“ řekla jsem jedné takové noci, nedlouho před svými šestými narozeninami, „povídej mi, jak to bylo.“ Vytáhla jsem ramena nahoru, bylo mi pod světlem hvězd zima.

Babička se usmála. Ať se dělo cokoli, myslím, že toto přání by mi splnila kdykoli. „Pojď,“ vybídla mě. Přitulila jsem se k ní. Sedly jsme si na dosud vyhráté žulové desky terasy. Nad námi jsem viděla zářit mlhy a hvězdy Orionu a naslouchala příběhu velkého stvoření Bohyně Matky a Setha, jejího temného syna, jehož jsme my bratři a sestry v jeho duchu vzývali jako svého pravého a jediného spasitele a vykupitele.

Odkud tento příběh skutečně pochází, kdo jej vymyslel, poprvé vyprávěl a předal dál, to já nevím. Jako dítě jsem o tom nikdy nepřemýšlela. Jako dospívající jsem o tom přemýšlet nechtěla. A jako dospělá se pustit do hledání po jeho počátcích neodvážím. Propletenost obrazů a přikázání tohoto příběhu s nároky a zákony všedního dne jsou pro mě jako bažina. Třpytí se to v ní zlověstnými očima a blikotavými světýlky bludiček. Jen s námahou se mi daří zůstat v tomto nejistém duchovním okruhu na pevné půdě reálného života. A i tam příliš často vnímám kolísání dna svých vlastních vzpomínek, podlamujícího se mi pod nohama. Jisté je jen to, že ten příběh nikdo nedokázal vyprávět tak krásně jako moje babička.

„Když se podíváš na noční nebe, vidíš Bohyni Matku, stvořitelku vesmíru. Mezi prsty na nohou a rukou se jí točí země. Její tělo se kolem ovíjí v něžném, ochranném oblouku, ona totiž miluje, co stvořila.“ Babička se chladnými, suchými rty dotkla mých vlasů, a rukama nad námi opsala neviditelné oblouky. Ten výjev se pro mě sloučil s obrazem Bohyně Matky.

„V noci si oblékne modré šaty, tak překrásné, že k ní živoucí svatý duch země pojal věčnou lásku. V jeho touze se s ní sdružit se jeho falus milionkrát zvedl v obeliscích horských vrchů a dodnes s ní nenasytně souloží. Z každého dítěte jejich lásky vznikne nová planeta. Z každého polibku vznikne nová hvězda. Jako nekonečný proud blyštivé síly se vylévají v Mléčnou dráhu.“

„Na vždycky a věčně?“ zeptala jsem se. Pokaždé tu samou otázku na stejném místě příběhu. A babička na to každé mlčela.

Místo toho trochu zaklonila hlavu a povídala dál, jako bych ji nepřerušila. „Nejmocnější děti Bohyně Matky a svatého ducha země jsou nám známy z vyprávění starých Egyptanů. Ti jakožto vyvolený národ zažili Sethovo narození, ale nepochopili. Přesto nás poučili o jménech dětí Bohyně Matky. Jsou to dvojčata Nefthys a Anúbis a jejich bratři, rovněž dvojčata,

Osiris a Seth. Mezi nimi stojí Isis, prostřednice mezi životem a smrtí, všemi milovaná.“

Mě pochopitelně ze všeho nejvíce zajímala tato část příběhu stvoření, kde jsem se sama objevila, protože já jsem byla Isis, znovuzrození znovuzrození znovuzrození, ve věčném řetězci nesmrtnosti.

Moje babička vstala. „Z vyprávění jde žížeň,“ řekla.

„A hlad,“ na to já.

Mrkla na mě. Oči měla zelené jako Severní moře, když se do něj opře vítr. Ale když se usmála, zmodraly. „Ostatní už za chvíli přijdou,“ řekla. „Pak se najíme. Ale dám ti skleničku mléka. Chceš?“

Prudce jsem zavrtěla hlavou. Mléko jsem ráda neměla. Ze všech bílých nápojů, ale i z bílého sýra, se mi dělalo zle, už jen při pouhém pomýšlení. Jenže Isis je víc než jen jméno a příběh.

Isis je program. A ten netrpí chyby. To jsem přesně věděla. Nedokázat pít mléko je slabost. „Můžu šťávu?“ zeptala jsem se. „Tu novou, cos dneska koupila?“ Oddat se chuti slabost není.

Babička si zakryla ústa rukou. Pochopitelně mou lest prohlédla. „Ty mlsná pusinko,“ řekla. „Neměla bych tě tak rozmazlovat.“ Ale přinesla mi sklenici šťávy a krajíc chleba. Byl ještě teplý, čerstvý z trouby. Takový jsem měla nejraději.

„Budeš povídat dál?“ poprosila jsem.

Babička se nejprve napila kávy. Z hrnečku trčela na straně lžička, jako by se chtěla zavrtat do nosní dírky nebo do oka. Vždycky jsem dávala pozor, jestli se to stane. Ale nestalo se to nikdy. Stalo se jediné to, že jí nutně zůstala mezi zuby černá zrníčka kávy. Vařila si ji totiž ještě po starém způsobu. Bez kávovaru a bez filtru. „Zbytečnosti,“ říkala o tom. „Pořádná káva musí být čerstvě upražená, čerstvě umletá, čerstvě postavená, a pak se čerstvá pije. Vařící voda rovnou na umleté. Nic lepšího není.“

To celé byla ceremonie. Ve velkém kávovém hrnku. „Babiččino kafíčko“ na něm stálo zdobným písmem. Měla konvici, do které se vešlo právě tolik vody, kolik bylo potřeba do toho hrnku, naplněného do poloviny mletou kávou. Zatímco se voda na kamnech ohřívala přesně tak pomalu, jak bylo potřeba, aby se nevařila příliš prudce, vzala babička z kredence mlýnek na kávu a nasypala do něj přesně odměřené množství dočerna opražených kávových zrněk z plechové dózy s obrázkem rozesmátého Maura s barevným turbanem a širokými kalhotami. S tím mlýnkem se usadila na kuchyňskou stoličku, zaklesla si ho mezi nohy a dala se do mletí. Nejprve to šlo ztěžka, protože bylo potřeba kávová zrnka s praskáním a vrzáním rozdrtit. Pak už se klika mlýnku točila hladčeji. To už byla hotová i voda na kávu.

Pak babička nalila vodu do hrnku tím nenapodobitelným pohybem, který se dodnes marně snažím napodobit. Já fascinovaně přihlížela, jak kávový prášek prvními kapkami ještě více zčernal, jak vodu nasákl, jak se najednou zviditelnila jednotlivá zrnka, která mi předtím připadala jako jednotlivá masa. Všechno to jako zpěněný kopec proudilo ke kraji hrnku. A přesně v okamžiku, kdy to všechno hrozilo překypět, byla konvička prázdná.

Teď přišla na řadu kávová lžička. Stříbrná, s červeným sklíčkem v rukojeti a vyrytými kvítky. Jen tato lžička odměřovala to správné množství cukru.

Babička kávu opatrně zamíchala a zhluboka vdechla vůni, která v obláčku stoupala z hrnku. Pak usrkla první lok. Její: „Hmmmm“, které přišlo vzápětí, pro mě zůstalo výrazem nejvyššího požitku.

„A teď už zase můžu povídat,“ řekla. „Kdepak jsme to přestaly?“

„U mě,“ já na to. „Chtělaš povídat o mně.“

„Ano, správně. Isis, mluvili jsme o tobě. Viš, kde vládne?“

„Na planetě Venuši, jejíž lesk a nádhera překoná všechny ostatní hvězdy nočního nebe,“ zvolala jsem s úsměvem od ucha k uchu. *Špatný signál, špatný okamžik!* blesklo mi hlavou, ještě než mě babička štípala do tváře. Jako ptačím zobáčkem, tak rychle a tvrdě.

„Samochvála smrdí!“

Najednou jsem musela prudce dýchat. Strachy. V prvním okamžiku jsem sotva rozuměla, co babička řekla pak: „Ale což, trocha ješitnosti je zdravá. Však ty víš, že ptáčky, co ráno zpívají, k večeru chytne kočka. A krásné je, co se nelíbí.“

Strčila jsem si ruce pod svetr, aby neviděla, že se mi třesou. Jenomže babička si toho všimla stejně a zase mi je vytáhla. „Pšššt,“ zašeptala a hladila mi zaťaté pěstičky, až se uvolnily. „Pšššt.“ A pak vyprávěla dál.

„Jedině Isis dokáže překlenout stmívání, jež je hranicí a současně pojídlem mezi dnem a nocí. Bohyně Matka jí dala úkol být družkou, matkou a obnovitelkou životodárného světla. Musí je v nekonečném koloběhu tlačit nahoru na nebeský oblouk a pak zase stahovat dolů, pohltit je a znovu přivést na svět, aby bylo znovuzrozeno a žilo navěky. Dvě úlohy v jedné osobě. Jitřenka jako rodící matka. Večerka jako matka pohlující. Proto s objevením a zmizením Isidy přichází a odchází i světlo. Teď chápeš, dítě,“ pokračovala babička, „proč jsi jiná než jiné děti. Ty jsi Isis. Tvá Jitřenka tě spojuje s jasným dnem. Tvá Večerka tě pojí s nocí. V obou časech musíš sloužit Nositeli světla. To je tvé poslání. Jsi mezi lidmi vyznamenaná. Nikdo není jako ty. Ale tvoje síla zatím nestačí, abys tento úkol mohla plnit. Proto musíš po škole odpočívat a vždycky jít do postele, když si ostatní ještě hrajou venku. Nikdo z nich nemá tu čest být povolán, když celý svět spí, aby sloužil Spasiteli světa. Musíš si to vždycky uvědomovat, dítě, protože jediné Isis je doma stejně tak v říši světla jako v říši temnoty. Nikdo, jediné ona, chodí mezi světy a překlenuje hranici mezi životem a smrtí. Nikdo nedosáhne nesmrtelnosti, jediné skrz ni.

A proto ten, kdo si pro sebe Isidu a její lásku získá, je pravým vládcem světa.“

„Já nikdy žádnému lásku dávat nebudu,“ řekla jsem.

Babička potřásla hlavou a zastrčila si jednu bílo-plavou loknu za ucho. „Jen dočkej času. Láska přijde. Nebudeš ji volat, ona tu najednou bude. Nežádáš ji, ona dává. Nedaruješ ji, ona si bere. Ty jsi kalich, ona je džbán.“

Pro hádanky jako tato se lidé z vesnice na mou babičku dívali skrz prsty. „Praštěná pavlačí! Praštěná pavlačí!“ povykovaly za ní holky na ulici. Jenže mně bylo, jako bych za jejími slovy slyšela jiná slova, za jejím hlasem jiné hlasy, smysl za tím smyslem. A přesto jsem nechápala, co říká. Vlastně ne. Ne do hloubky. „Babiččino kafičko“ bylo prázdné. Opatrně hrnek postavila na kameny a přitáhla si mě k sobě ještě o kousek blíž. „Je ti zima?“ zeptala se. Váhala jsem. Není dobré cokoli přiznávat. Všechno se jednou vrátí a otočí se proti mně. Když jsem si stěžovala, že je mi na slunci moc horko, rozžhavili pode mnou v noci uhlí, aby mi ukázali, co to horko je.

Ale babička svou otázku už zase zapomněla. „Musíme si popíšíť. Ostatní už tu za chvíli budou. Vždyť víš, že se svatý příběh nikdy nesmí přerušit před koncem.“ Přikývla jsem.

„Když Bohyně Matka v hloubkách vesmíru zrodila světlo, zrodila i jeho stín. To světlé pojmenovala Osiris a svěřila mu vládu nade dnem. Tmavému dala jméno Seth a svěřila mu vládu noci. Za znamení dala Osiridovi slunce a Sethovi měsíc s leskem hvězd.

»Jste moji synové, v jakých mám zalíbení«, promluvila a uložila jim osvobodit svět od věčnosti smrti a temnoty. »Isis bude prostřednicí mezi vámi. Budiž vám družkou, milenkou, matkou a obnovitelkou. V čase světla bude sloužit Osiridovi a v čase tmy Sethovi. Střídavě bude přijímat vaše semeno ke znovuzrození vaší nesmrtelnosti.«

Jako vždy na tomto místě jsem tam seděla s hlavou skloněnou a umírala v duchu smrti všech Isidiných reinkarnací, které ze mě znovu povstaly a přesto nikdy neporodily Sethova syna.

„Avšak Isis, Jedna a Všechny, hlas Bohyně Matky neslyšela,“ pokračovala babička smutně, „naslouchala totiž prorocktívím tří moudrých mužů, kteří předpovídali příchod Osirida na zem. Přicestovali do Egypta zdaleka, protože věděli, že hodinu zrodu toho, kdo navždy pokoří moc smrti, určí Sirius, Anúbidovo oko, blikající jako maják. Vyjde na východě nočního nebe, nad Nilem, a zazáří jasněji než kdykoli předtím. Tak se Město mrtvých zdobí pro příchod spasitele a pro slavnost vzkříšení všech živoucích duší k novému životu.

Lidé na Nilu jásalí. A Isis jásala s nimi, poněvadž se v ní mocně probudila láska k Němu, kdož ono světlo přinese. »Budu žít jen pro něho,« přísahala třem mudrcům. »Nikdy mu nic neublíží.«

Ti tři muži však vrtěli hlavami. Objevení Siria může totiž být i varováním. Dost možná, že Nositeli světla hrozí nějaké skryté nebezpečí. Pak začali čarovat, a čarovali, až vznikl kouzelný pás, který Osiris nikdy nesmí odložit. Uprostřed toho pásu byly tři magické hvězdy. Ty byly tajným způsobem spojeny se Siriem, okem Anúbida, aby pán podsvětí pro pána, který je nad světem, mohl předpovídat veškerá nebezpečí. Dokud bude Osiris tento pás nosit, prorokovali ti tři mudrci, bude v bezpečí.“

Babička se zasmála. „Ten pás Osiridovi přinesli v den jeho narození. A protože byl tak ješitný, věřil jim, že ho chtěli svým drahocenným darem poctit. Od té chvíle ten pás nosil a nikdy ho neodkládal.“

„Takže mu pravý důvod svého daru zatajili,“ podivila jsem se.

Babička se uchechtla. „Přesně tak. Protože i tito tři mudrci byli ješitové. Oni si skutečně namlouvali, že svým lidským výrobkem dokážou ochránit syna Bohyně Matky. Jenže se přepočítali.“

„Co to znamená?“ chtěla jsem vědět.

„Oni sice věděli, že se Anúbis stane Osiridovým ochráncem,“ řekla moje babička, „ale zapomněli na Setha. Proto ne-

měli tušení, že Anúbis dává na Osirida pozor jen proto, že slouží Sethovi. A protože to nevěděli, netušili ani, že ten pás Osirida prozradí. A že tato zrada může sloužit Sethovi.“

Babička natáhla ruku a ukázala ke hvězdám Orionu. „Podívej,“ řekla, „velká astrální podoba Osirida pořád má ten pás se třemi hvězdami. A když si po nebi prstem uděláš čáru od těch tří hvězd, tak poznáš, že ty tři hvězdy dodnes pozoruje Anúbis svým okem.“ Pak do mě šťouchla loktem: „Co ses z toho naučila?“

Nevěděla jsem.

„Že si Osiris dodnes skrz Isidinu lásku dává namluvit, že je jediný Spasitel od temnoty smrti ve věčné světlo,“ pravila babička. „Nikdy nepřijal poučení své Bohyně Matky v nebesích ani varování svatého ducha svého otce, země. A jak už to bývá, kuře chce být vždycky chytřejší než slepice. A tak mu zpočátku byla Isis vším. Do jejího klína večer sestupoval z nebes a ráno odtud vycházel nahoru. Všechno vypadalo v nejlepším pořádku.“

Babička se odmlčela, protože vždycky chvíli mlčela, jakmile dovyprávěla příběh až sem. Oči měla zavřené a jemně pohupovala sebou i mnou sem a tam, jako bychom byly dvě děti, které je třeba utěšovat.

„Jenže ve skutečnosti,“ zašeptala, „ve skutečnosti se stala strašlivá chyba. Isis ve svém bláhovém nadšení pro učení těch tří moudrých pozemšťanů zapomněla učení své Bohyně Matky. Ona, vyvolená k tomu, aby svou láskou sloužila dvěma mužům a přijímala jejich semeno, aby znovu rodila světlé i temné světlo věčného života – ona teď viděla a poznala jen jednoho z nich.

Skrze její vinu a hřích byl jedině Osiris, slunce, povýšen, a Seth byl zrazen, ačkoliv i on je vlastním synem Bohyně Matky i božským Nositelem světla. Jeden se zlatou tváří slunce a očima ze zářící nebeské modři, druhý se stříbrnou tváří měsíce a očima tak černýma jako noc. Oba měli nárok na trůn, Seth o něj však kvůli Isidě přišel, přestože ji miloval.“

Jako vždy, když babička vyslovila jeho svaté jméno, dotkla se stříbrného amuletu, který měla na krku. Pentagram v čarodějném kruhu. Uprostřed paprsků hvězdy byl obličej. Vyplazoval dlouhý jazyk. „Vypadá stejně jako ty,“ řekla mi babička jednou. „Přesně tak drzý. Až budu stará, daruju ti ho.“

Tenkrát mě napadlo, že už přece je stará, ale nahlas jsem to neřekla. Některé poučky člověk nezapomíná. K těm, které rozhodně nezapomenu nikdy, patří biblický citát moudrého Šalomouna. Ve 13. verši se říká: „Kdo hlídá svá ústa, střeží svůj život, kdo se pošklebuje, toho stihne zkáza.“ Mě, Isidu, stihla zkáza příliš často.

Babička se pokřižovala. Rukou si přitom přejela od úst ke klínu pro svislou linii kříže, a přes břicho zleva doprava ve výši pupku pro vodorovnou linii. Nakonec se jí ruka zastavila u pupku, průsečíku obou linií, protože tam se nachází pramen síly.

„Je předpovězeno,“ pokračovala babička, „že jednoho dne dojde ke svatbě Isidy se Sethem, naším pánem. Obejme ji ve své podobě Hada, a do klína jí položí svého syna, Velkou šelmu 666. Ve slavnosti rozkoše jej porodí ze středu svého těla a vychová ho v temné oddělenosti, dokud se jeho *falus* nevnoří do její *yoní* a Had nepovstane znovu ve věčném životě.“

„Černá jako slunce v den slunečního zatmění je jeho podoba,“ šeptala jsem. „Na jeho mocných ramenou spočívá hlava stříbrného kozla se silnými rohy. Pod jeho kroky se ve vesmíru otevírají černé díry, aby pohltily sluneční světlo.“

„A jedině Isis ho může spasit.“ Moje babička ta svatá slova našich tradic zašeptala stejně tiše jako já, protože kdo zavolá Velkou šelmu 666 jménem, je odsouzen k smrti. Paže, kterými mě objímala, se chvěly.

„Avšak Isis, Jedna a Všechny, První z Jediných, Sethem opovrhovala. Její srdce patřilo jejímu krásnému zlatému bratrovi Osiridovi. Byla jeho manželkou. A sloužila mu ráda. Hrdě se slunila v jeho lesku a tahala zářící sluneční vůz po nebesích. Že sluneční žár zemi spaloval a žhavé sluneční větry vysu-

šovaly vzduch, toho si Isis nevšimla. Kdykoliv Osiris zvolal: »Můj jest svět, protože já jsem sluncem, jež přináší a živí život. Já jsem Nositelem světla, jediným vládcem světa,« věřila, že tomu tak je.

Hadu se Isis vysmívala. Seth se k ní plazil z temnoty a nabízel jí svou stříbrnou tvář k polibku lásky. Smála se, když tvrdil: »To mé světlo zachrání svět, neboť slunce svítí jen ve dne, kdy je stejně světlo a jeho zář nikdo nepotřebuje. Já však lidem přináším spásu světla, když je tma a oni po světle baží. Není to tedy slunce, nýbrž můj měsíc, jenž jim svítí v potřebnější čas. Každý přece ví, že ve žhavém světle slunce všechno shoří. Lidé před ním prchají do mého stínu. Dokonce i zvířata se utíkají pod mou ochranu. Rostliny ztrácejí sílu, klesají na polích k zemi, jakmile se nad nimi ta zlatá žhnoucí tvář objeví. Jak vlídné je proti tomu světlo měsíce, které jim přináším já. Jak jemně léčí vše, co slunce spálilo.«

To nejhorší však bylo, že si Isis před Sethem odplivla, když prosil: »Isis, má nejmilejší, probud' se ze své slepoty! Podívej se přece, to jsem já, Seth, temný pán a spasitel světa. Miluj mne, protože to je tvé předurčení, vzít si za muže taky mě jakožto pravého Nositele světla. Otevři mi svůj klín, neboť nemáš sloužit jen Osiridovi, ale taky mně. Každému v určený čas.«

Jenže Isis mu nevěřila. »Podívej se na ten svůj jazyk, jak je rozpolcený, abys mohl současně promlouvat dvěma jazyky a lhát,« zvolala a tleskla rukama, jako by chtěla odehnat obtížné zvíře. »Pryč s tebou, ty černý červe! Pryč, do temnoty, odkud jsi přišel. Nikdy, nikdy ti nechci patřit. Já jsem Isis, žena Osirida, královna krále světa.«

* * *

Babička mi pro útěchu přitiskla rty na čelo a několikrát mě políbila. Věděla, co cítím, když mi takhle nastavuje Isidino zrcadlo. Nemusela nic říkat. Její láska ke mně mi byla nablízku. Zнала hřích, který na mně spočíval, a přesto mě milovala. Věděla, že její láska ke mně na ni můj hřích přenáší, stejně jako

všichni, které jsem milovala já, jsou odsouzeni ke hříchu. Budou potrestáni. A přesto mě neopustila.

„Já vím, babičko,“ zašeptala jsem a uhladila jí vlnité vlasy, které se mi tolik líbily, od spánků za uši. „Isis byla hloupá.“

„Sethova láska je však nekonečná,“ opáčila babička. „Porod mu jeho syna, Velkou šelmu 666, a on ti odpustí.“

Tiše jsme se v objetí kolébaly, naslouchaly cvrkání cvrčků v trávě a odpočívaly v tom pokojném okamžiku.

„Vinou Isidy tak přišel na svět hřích,“ řekla babička nakonec. „Místo lásky se mezi bratry světla zrodila nenávist.“

»Copak ten chlubil nedostal už všechno?« říkal si Seth. »Uctívání lidí, které ve skutečnosti přináležejí mně. Mou moc. A Isidu, mou nevěstu. Kdyby mě nebylo,« zvolal do věčného ticha temnoty, »mě, který ovládá příliv a odliv a veškerou vodu na zemi silou měsíce. Mě, který pod ochranou tmy své léčivé noci zemi rosí, když ji přes den slunce spálilo a vysušilo. Kdyby mě nebylo, můj bratr už by všečen život zničil. Beze mě, který týrané zemi přináší klid tím, že po žáru dne rozprostírám chlad tmavé noci, by od východu slunce do jeho západu všude byla už jen poušť. Běda ti, Isido, že nepoznáváš svého pravého muže!«

Ať se však Seth na svou ztracenou nevěstu zlobil sebevíc, touha po ní ho trápila stále silněji. V dlouhých hodinách tmy, které trávil vedle bran vesmíru, snil, jaké by to bylo, společně s Isidou vybudovat ráj na zemi a ve spojení s ní být nesmrtelný.

»Osiris svět zničí,« říkal si. »Žádný zachránce světa... Ničitel života to je. To není světlo života, co s sebou nese jeho žhnoucí sluneční hvězda – je to oheň pekla, oheň, který veškerý život spaluje. A Isis mu v tom pomáhá, protože ji svým zářením zaslepil. Zničí i ji. Skrze něj se všechno zmaří. A já mám přihlížet? Nedělat nic? Já, zachránce světa? Ne, Osiris musí zemřít, aby došla osvobození.«

Muset zahubit vlastního bratra se Sethovi zdálo jako strašlivá povinnost. Věděl však, že ji musí splnit, aby svět osvobodil od zla, jež vinou Isidinou přišlo na zemi s ohněm slunce.

»Lidé mě budou nenávidět,« uvědomoval si smutně, »neboť i oni jsou zaslepeni svou láskou k mému bratrovi, ničiteli života.«

Babiččin hlas se chvěl dojetím, jak se vcítila do pocitů našeho pána a vládce. »Seth byl tolik nešťastný,« vzdychla, »že plakal hořké slzy, které způsobily, že jsou do dnešního dne světová moře slaná. Když se však měsíc proměnil ve špičatý roh, splnil Seth svou povinnost a zabil svého bratra Osirida, když usnul u břehu Nilu.«

„A jak Seth věděl, že tam jeho bratr usnul?“ zeptala jsem se.

„Seth ví všechno,“ odpověděla babička.

„Věděl to, protože mu to prozradil Anúbis,“ řekla jsem.

Babička se usmála. „Výborně,“ pochválila mě. „Přesně tak. Dávala jsi dobrý pozor.“

„Ano,“ přikývla jsem. „Protože Anúbis je Sethův sluha a šel pro něj na výzvědy, aby zjistil, kde Osiris je. A kdyby Osiris neměl na sobě ten hloupý pás, dopadlo by to všechno jinak. To by ho Anúbis neviděl. Takže si za to vlastně může sám.“

Jenže k mému překvapení babička najednou zavrtěla hlavou. „Ne, tak to není. Musíš se na to dívat v mnohem širších souvislostech. Všechno, co se stalo a co se stane, má svůj původ v Bohyni Matce. Její vůle je věčným zákonem.“

Jenže děti Bohyně Matky nejsou jen děti její vlastní moci, jsou to taky děti svého otce, svatého ducha země. A tenhle duch je slabý. Dává se zaslepit krásou a řídit žádostivostí. Vášně ho dokáže svést a strachem ochrnuje. Proto je Osiris ve svém oděvu denního světla více synem svého otce, zatímco Seth v černočerném hávu noci je spíš synem své matky.

Proto se Osiris vlastně ani neprovinil, vždyť slabost jeho otce v něm byla životnější než síla jeho matky. Byl zaslepen září své vlastní krásy a veden touhou se pářit s Isidou.

Avšak proto, aby se naplnila vůle Bohyně Matky, musel Osiris překonat tuto slabost svých zemských tužeb a své neposlušnosti vůči matčině úkolu, jež mu předal jeho otec. Musel nosit ten pás tří mudrců, aby na něho mohl Anúbis dohlížet.

A aby Anúbis mohl podpořit Setha na cestě k jeho právu, jež mu bylo propůjčeno jeho Bohyní Matkou. Toto byla vůle Bohyně Matky. Jen Osiris o tom nevěděl.

Jen proto, že to tak Bohyně Matka chtěla, stalo se, co se stát muselo. A proto taky nebyl Seth, náš pán a zachránce, vinen tím zlem, k němuž došlo skrze něj. On Osirida zabít musel. On byl nástrojem Bohyně Matky. Seth o tom jen nevěděl.“

„A Isis?“ zašeptala jsem.

„Jediná Isis to věděla,“ řekla moje babička. „Jedině ona věděla všechno, neboť ona je Jedna a Všechny, nosí v sobě počátek i konec, a přesto neposlechla pokyn Bohyně Matky. Její vinou přišel na svět hřích.“

Cítila jsem v duši hroudu ledu.

„To byla jiná Isis.“

Babička mé trápení cítila a chápala. „Ty jsi reinkarnace té reinkarnace té reinkarnace v nekonečné řadě. A i ty víš.“

Celé minuty jsme mlčely. Příběh však ještě neskončil, a tak babička vyprávěla dál. „Seth vybral správnou zbraň. Ostrý hrot měsíce přeťal zlaté údy jeho bratra ostře jako stříbrný srp. Jak rychle jen Seth dokázal, rozházel je po sluncem vyprahlé zemi, která lačně sála všechnu krev.“

Když byl se svou prací hotov, byla voda Nilu zbarvená do ruda krví zabitého. Anúbis rozeslal zprávu o smrti Sluneční hvězdy a vítězství temného Nositele světla Setha hlasitým šakalím vytím po celém světě.“

Myslela jsem na dědečkova černého psa. Ten přece v noci za úplňku taky vždycky vyje, až se k jeho zpěvu přidají všichni psi z okolí. „Psi vždycky znají svého pravého pána,“ řekla mi jednou babička. „Copak jsi už někdy viděla psa, který vyje na slunce?“

„Ne,“ uznala jsem překvapeně.

„Tak vidíš!“ odpověděla babička významně. „Ty tedy víš, proč psi vyjí na měsíc?“

„Aby pozdravili Setha?“ hádala jsem nejistě.

„Správně!“ potvrdila babička. „Psi jsou Anúbidovi synové. A když vyjde měsíc, zdraví svého pána.“

„Dědečkův pes taky?“ zeptala jsem se tehdy, protože jsem ještě nevěděla, že otázky vlastní hloupost odkrývají lépe než odpovědi, a že Isidinu hloupost nelze poučit slovy.

„Jednoho dne to budeš vědět,“ prorokovala tenkrát babička. A já v břiše ucítla trhnutí Sethova Hada a současně pocít, že tu odpověď bych raději chtít znát neměla.

Ten večer však, pod světlem Orionu, spočívala babiččina paže teple kolem mých ramen a jak mluvila, její dech mi hladil ucho. „Když Seth zaslechl vytí psů a viděl, jak bratrova krev proudí Nílem, teprve doopravdy pochopil, co se stalo. Dal se do hlasitého pláče. »Pomoz mi, Bohyně Matko,« prosil. »Pomoz mi, kdož jsem pravé světlo života, aby tato smrt nebyla marná. Dej mi najít mou manželku Isidu. Dej mi s ní počít a obnovit nesmrtnost světla v jeho plné kráse. Pomoz mi, otče země, se svým svatým duchem, neboť ty toužíš po mé matce právě tak, jako já po Isidě.«

Avšak Bohyně Matka skryla svou tvář, a i svatý duch otce země prosby jejich společného syna nevyslyšel, neboť bolest pro Osirida byla příliš velká. »Jdi,« pravila Bohyně Matka. »Zlo muselo přijít na tento svět. Jen běda, skrze koho.«

Tenkrát se Seth vydal hledat svou milou sám. Jeho zoufalé volání vyplnilo noc jejím jménem.

Isis se skrývala v hustém rákosí. Potají posbírala uťaté údy svého milého a uprchla s nimi na svou planetu Venuši. Na tajném místě síly a magie mrtvolu omyla drahocennými esencemi a bylinnými oleji. Pak tělo složila, obvázala pruhy látky a políbila na ústa. Vtom se v něm začala probouzet síla života. Osiris se naposledy spojil se svou milovanou, a pak Bohyně Matka vynesla jeho duši na noční nebe a sestavila jeho trpýtivé astrální tělo v souhvězdí Orionu.“

Babička se odmlčela. Zamyšleně jsme se dívaly na nebe. Souhvězdí Orionu bylo snadno rozpoznatelné. Jako by si Osiris své pozemské království Egypt vzal s sebou do říše mrtvých, tak protéká Mléčná dráha jako řeka Nil pod jeho noma. A jako světlo z nesčetných domů blikají po obou stranách toku tisíce hvězd. Osiris však kráčí jako pastevec s holí v ruce mezi nimi. Nejsvětlejší hvězdy mu zdobí ramena a kolena. Kolem pasu se mu vine opasek tří mudrců, jehož hvězdy se dosud v neviditelné linii pojí se Siriem, bdělým okem Anúbidova velkého psa.

„I tam nahore teď buduje své vlastní království,“ pokračovala babička v příběhu stvoření naší víry. „Ale ve skutečnosti nepatří jen jemu, ale taky Sethovi a duším těch, kdo v Setha věří.“

„Ale proč to lidi nevědí?“ zvolala jsem. „Proč čtou tu svoji bibli? Proč říkají, že Ježíš je světlo a vzkříšení a věčný život? Proč neznají Setha, jaký opravdu je? Proč ho nazývají Satanem a Zlem světa?“

„Lidé jsou hloupí,“ řekla babička a položila mi ruku na ústa, abych už nemluvila dál. „Dokonce i ti tři mudrci, kteří poznali Siriovo znamení, byli hloupí. Zaslepilo je falešné světlo a oni to nepoznali. Ve své pošetilosti je následovali.“

Avšak ty jsi Isis. Ty víš. Chceš snad obnovit hřích Isis, která se nechala obloudit stejně jako lidé, a která svou nepravou láskou dodnes propůjčuje nesmrtelnost tomu nepravému?“

„Ne, babičko, ne!“ zvolala jsem zpod její dlaně a trhala jí rukou, aby mě neudusila.

„Ach dítě!“ vzdychla babička, pustila mě a zakryla si oči. „Ať s tebou síla zůstane, až budu já muset jít. Ty jsi Isis. Narozená, abys zachránila svět. Jenže tvůj duch je slabý stejně jako duch Isidy, jejíž jméno nosíš. I ty jsi v nebezpečí, že budeš milovat toho nepravého. A já už tě nebudu moct dlouho učit, protože jsem stará.“

„Ne!“ vyhrkla jsem a dala si ruce přes uši, abych takové věci neslyšela. „Nejsi stará.“

„Falešná moc je však dosud na světě,“ řekla babička. „Je psáno v Knize Seth, že Isis v poslední noci lásky od svého manžela Osirida počala dítě. Bylo jí lhostejné, že ji její pravý ženich Seth každou noc pln touhy a vášně hledá a chce s ní obcovat. Její kouzelná síla sahala daleko. Tedy se jí znovu a znovu dařilo mu unikat. Sesílala k němu jiné ženy, jimž propůjčovala svou podobu a krásu, aby Setha oklamaly a oddaly se mu, a tím oslabily jeho sílu. Rodily mu děti, to právě dítě však nepřicházelo. Nikdy mezi nimi nebyla Velká šelma 666, i když to tak někdy vypadalo.“

Jediný syn, jehož povila Isis sama, byl Horus, syn Osiridův. Byl stejně krásný jako jeho otec, sluneční hvězda, a Isis ho milovala jako matka a nevěsta současně, aby byl ponořením do jejího těla očarován a aby tak jako znovuzrození svého otce přinesl na svět světlo dne a stal se nesmrtelným.“

„A Seth?“ zeptala jsem se.

„Seth je Bůh, a Bůh je věčný,“ odpověděla babička. „Nekonečná je jeho láska k Isidě. Je královnou jeho srdce, přemožitelka jeho temnoty a jeho Kněžka noci. V zrcadle jejích očí vzniká jeho obraz v dokonalosti. V hlubinách jeho těla pramení jeho síla a moc jeho znovuzrození. Jednoho dne Isidu najde, Isidu, jež mu je předurčena od počátku do konce. Isis, Jediná, která je Všemi. V hodině pravdy se stane kalichem jeho chtíče a soužení a ze středu svého těla mu porodí syna, jenž v sobě sjednotí ty tři: Hada Setha-Otce, syna jakožto Velkou šelmu 666, i Ducha, jenž se v aktu rozkoše stane Hadem a znovuzrozený v Isidině těle jest nesmrtelným.“

Babiččina slova způsobila, že jsem uvnitř svého těla pocítila Hada. Hýbal se v mých útrobách. „Jsem já Isis?“ zeptala jsem se a pokřížovala jsem se Sethovým křížem, abych si směla položit ruku na to místo, kde jsem toho živého Hada cítila.

Babička se na mě dlouze dívala. Prohlížela si mou tvář, mé plavé kudrny a oči barvy mořské zeleni, které jsem zdělila po ní. Prohlížela si má plochá dětská prsíčka, hubené břicho s rukou, která na něm spočívala, a ještě neúplné znamení Menat,

jež mě ovšem už nyní zaslibovalo Sethovi. „Uvidíme,“ řekla a pohladila mě po čele. „Mnohé už byly povity jako Isida, i pojmenovány tím jménem. Jen Jedna však je Všemi. Jen Jedna je Venušinou kupolí, pahorkem touhy, slzavým údolím pekla, Sethovou yoni.“

„A kdy se dovím, jestli to jsem já?“ chtěla jsem vědět.

„Brzy,“ slíbila babička a oblékla mě do červené. Červená je barva Isidy, jejíž krev je esencí života. Mocná kouzly a slovy síly je vládce a velitelkou hrobu, matkou na konci nebes a ochránkyní skrytých míst Setha.

Dodnes nenávidím červenou.

2. KAPITOLA

Vyzvednout ke slavnosti mě přišli v devět hodin večer. Stála jsem tam celá rozrušená v červeném kabátě, pod ním červené šaty, červené punčochy a boty. Na slavnost jsem se těšila. Netrpělivě jsem naslouchala, jestli za dveřmi něco neuslyším, a babička mě oblékala. Konečně jsem je zaslechla. „Už jsou tu!“ vykřikla jsem přes rameno k babičce a vyběhla ven na dvůr.

Poznala jsem, že se blíží, podle zvuků motoru a podle způsobu, jakým vůz jel po hrbolatých kočičích hlavách ulice, vedoucí po druhé straně zdi dvora, a jak pak zastavil na našem čistě umeteném dvoře. Typický lehce syčivý zvuk pneumatik, jedoucích po uhrabané zemině dvora, byl pro mé uši nezaměnitelný, a mísil se s klepáním pístů a ventilů v naprosto jedinečný vjem. Rozeznala bych jej poslepu mezi všemi auty světa. Nejspíš dodnes.

Za volantem seděl můj strýc Bernd ve svém černém nedělním obleku. Zůstal sedět, zatímco ze dveří forda vystupovali jeden po druhém moje matka, která seděla vedle řidiče, můj otec, teta Gesine, strýc Friedmann a sestřenice Edda.

„Co takhle kávu?“ ptala se babička. Vyšla na práh a na uvítanou pozvedla buclatou konvičku s kvítky.

„Máte hotovo?“ opáčil můj otec a i s kávou ji mávnutím poslal zpět do domu. „Je pozdě. Je připravený přívěs?“

Babička kývla hlavou ke stodole, odkud zrovna matka se strýcem Friedmannem vlekli dvoukolák, zakrytý černou stříškou. Po stranách měl natištěny dvě stříbrné palmové větve.

Ten přívěs jsem dobře znala. Patřil dědečkovi, jenž byl kromě hodináře, špiona a zlatníka taky hřbitovní zahradník a pohřebák. Většinou na dvoukoláku ležela černá rakev. V ní pak mrtvola, někdo, kdo umřel v nemocnici a dědeček ho musel odvézt do krematoria, kde ho zpopelnili. Někdy byly ty rakve i prázdné. To jsem si mezi hedvábnými polštáři tajně hrávala se svými panenkami. Toho večera jsem si však hrát nesměla.

Muži připojili přívěs za černé auto. Babička se usadila na sedadlo spolujezdce. Teta Gesine s Eddou se nevrle usadily dozadu, ale mezi ně se ještě musel natlačit strýc Friedmann, můj otec, a pak i moje matka. Dědeček nasedl na přívěs. Na mě strýc Bernd ukázal prstem. „Pojď sem, Issi,“ houkl jako obvykle tím hloupým jménem, které mi daly děti z ulice. „Ty budeš sedět vpředu u mě.“

Chtělo se mi dělat, že neslyším. Já jsem byla Isis. On ve dle mě nebyl nic. Ale stávalo se znovu a znovu, aniž bych mohla předvídat kdy, že svatý duch Setha-Otce vstupoval do vybraných mužů a činil z nich zástupce svého syna Velké šelmy 666. Jim pak Isis musela být k službám. A tak jsem strýce Bernda poslechla, protože jsem nevěděla, kdy kým skutečně je.

Navíc bylo to místo vpředu u něj vždycky mým místem, když jsme někam jeli tím černým autem. Byla jsem tehdy ještě dost malá, abych se vešla mezi nohy řidiče, a dost útlá, abych nenarážela do velkého hrbolatého volantu. Nikomu jsem tak nepřekážela.

Přesto jsem tam neseseděla ráda. Rozhodně ne potom, co můj strýc Bernd při vystupování jednou řekl mému otci: „Ta malá ženská mě pěkně rozpaluje!“ Můj otec se tak přihloupě zasmál a zavolal na něj: „U tý bys ještě potřeboval lžící na boty,

aby ses dostal dovnitř.“ Tolik jsem se styděla, jak mě svým chechtáním trápili, až jsem se rozbřečela.

Tenkrát mě zachránila babička. „Chlapi!“ zahrozila jim a útěšně mě vzala do náručí. „Ti nemají v hlavě nic než hlouposti!“ Pak se mnou prostě odešla, a tak dlouho mi něco propěvovala, až jsem se uklidnila. Vysvětlovala mi, že všichni mužští jsou trochu blázni, když jde o děvčata. „Ale proč?“ vzlykla jsem tenkrát. „Mně se to nelíbí. Já to nechci.“

„A proč ne?“ chtěla vědět babička.

„Protože to není pěkné, když se tak hloupě smějí a já přitom přece nic neudělala,“ protestovala jsem.

„Ano, to je pravda,“ na to babička. Políbila mě na tvář. „Ale jednoho dne se budeš smát ty. A oni budou plakat.“

Když si mě k sobě strýc Bernd ten večer zavolal, chtěla jsem se raději mačkat s ostatními na zadním sedadle. Jenže tam už se opravdu nevešlo vůbec nic. Edda, která měla ten den dvánácté narozeniny, na mě škodolibě vyplázla jazyk. Přestože od teď byla v roce Svatých tří, předsevzala jsem si, že ji později kopnu do holeně a zašpiním jí bílé punčochy. Ta myšlenka mě rozptýlila, že jsem tolik nevnímala strýcovy pracky, kterými si mě neustále přitahoval ještě blíž.

Jeli jsme z malého města v západním Durynsku, kde jsem se narodila, na úzké, hustě zalesněné návrší. Přesně v geografickém středu Německa, jak několikrát zdůraznil otec.

Zaparkovali jsme na tajném místě, které jsme využívali vždycky, když jsme se tu scházeli. S přívěsem jsme jeli pomaleji než ostatní, takže jsme dorazili jako poslední. Polohlasné mumlání, potřásání rukama, vlhké polibky a objetí. Já tyhle vítací ceremonie neměla ráda. Raději jsem postávala opodál s rukama za zády a přepočítávala auta.

Bylo jich devět, jako obvykle. A aniž bych potřebovala přepočítat lidi, věděla jsem, že nás tu je 66, z toho 12 dětí a dospívajících. Když se sečtou oba ciferné součty, vyjde šest, tedy

v součtu přítomných chybějící třetí šestka jména Velké šelmy Setha.

Všichni byli vycházkově oblečení, měli pohorky a batohy, kožené čutory, tyroláčky a turistické hole. Výjimkou byl jen můj strýc Bernd ve svém černém obleku. Vždycky se musel nějak vymykat. Nikdy s námi nešel nahoru současně. Vždycky zůstal jako poslední u auta a vydal se na cestu teprve, když si byl jistý, že ho nikdo z nás nemůže pozorovat. Samozřejmě jsem pátrala, proč to dělá. Koneckonců jsem byla Isis, ta, která chce všechno vědět. Jak jsem měla být Jedna, co je Všemi, když jsem nic nevěděla? Jenže jsem tu sama žádnou odpověď nenašla, a babička mi taky nepomohla.

Muži měli silné baterky, v jejich světle jsme postupovali rychle. Zvuky lesa zněly ve tmě jako z jiného světa. Byla jsem ráda, že jsem se mohla držet za ruku babičky. Náš průvod se vzdaloval od staré silnice a mířil k Satanovu vršku. Ten se ostře zvedá nad lesem, zasazený mezi dvě hluboká údolí. Nahoře se mezi valy a prohlubněmi tyčí zbytky hradiště, jehož černo-černě ohořelé kameny prozrazují, co se tu asi kdysi dělo.

Už na posledních metrech našeho výstupu se členové vycházkové skupiny postupně odpojovali a mířili do keřů. Mizeli vždycky po třech, a přesto každý sám pro sebe, aby se vzápětí vynořili oděni do černých kuten. Pak se mlčky opět zařadili do průvodu.

Paže měli pod širokými rukávy kuten založené a hlavy skloněné, takže kápě padající až na prsa zcela zakrývaly tváře. V látce kápě byly ve výši očí patrný dva oválné otvory. Nikdy jsem nevěděla, kdo se za tím skrývá, dokonce ani hlas tu nic neprozradil, protože od okamžiku převlečení už se smělo jen šeptat. Každý nesl ve schovaných rukou dlouhou černou svíci knotem dolů.

Proměna byla dokonána ve chvíli, kdy se na čele průvodu objevili Velekněz a Velekněžka s vyvolenou nevěstou. Velekněz byl snadno k poznání. Na zádech jeho černé kutny byl vyšíтый obrácený kříž v rudých plamenech. Na hlavě měl stří-

brnou přilbu se srpkem měsíce. Jako helmice z rytířských dob měla široký kryt na nos, takže nebylo vidět obličej, který se pod ní skrýval. Po obou stranách přilby trčely další měsíce, vypadalo to jako nahoru stočené rohy bojovného býka. Přesto jsme všichni věděli, že to je můj otec.

Velekněžka byla moje matka. Taky ona byla oblečená do černé kutny, přes ni ještě měla červený přehoz, spadající volně přes prsa a záda. V pase jej spojoval stříbrný řetěz. Na zádech vyšívaní v podobě draka – Sethova Hada, na prsou hlava Isidy, obklopená hady stejně jako Gorgona Medúsa. Isis měla na hlavě nahoru se otevírající kalich měsíce jako korunu.

Nevěstu však zatím tajili. Jako jediná měla na sobě kutnu bílou a přes ni, na ochranu před zvědavými pohledy, vzácný závoj z nejjemnější paličkované krajky. Hlavu měla skloněnou a ruce schované. Nepromluvila ani slovo. Nikdo ji nesměl poznat. Já jsem ji však poznala, jakmile zvedla nohu a urovnávala si kutnu, aby nestoupala na její lem. Poznala jsem ji podle punčochy.

Nejspíš se mnou to poznání silně trhlo, protože mi babička najednou začala tak pevně tisknout ruku, že jsem téměř vykřikla, což mi současně zabránilo vykřiknout její jméno. *Edda*, volala jsem v duchu. A pořád: *Edda*. Vyvolenou nevěstou byla moje sestřenice.

Ona nebyla Isis, nepocházela z dynastie Isidy-Matky, to byla moje dědičná linie. Jedině Velekněžka, mající původ z Velekněžky, která je původem opět z Velekněžky, byla vyvolená a oprávněná zástupkyně Bohyně Matky na zemi. S mužem, jehož pro tento účel pečlivě zvolila a prověřila, mohla povít dítě, jež se možná narodí ve znamení Sethově a bude uznáno za Isidu. Tento muž nemusel být víc než jednorázový partner pro početí. Pokud ho však Velekněžka uznala za hodna stát se jejím manželem, určila ho svou volbou současně za Velekněze. K tomu byla zmocněna jediné ona. Proto jí nikdo nesměl přikazovat ani zakazovat, koho si má zvolit.

Pochopitelně, že se o to ostatní mocní z vyvolených pokoušeli, protože jim nestačilo, že Velekněžka dává přezkoušet potenci a plodnost toho, koho si přála za partnera, přítelkyním. Těmto mocným spíš šlo o peníze a majetek. „Seth,“ říkali, „je patronem všech obchodníků a zlodějů. On chce, abychom byli bohatí, poněvadž peníze vládnou.“ A tak se ji všemožně snažili ovlivňovat, aby pečlivě přezkoumávala, zda to v kapsách vyvoleného druhu pěkně zvoní.

Přesto není každá dcera Velekněžky Isis. Dokonce i pokud si svého druhu zvolila sebelépe a společně s ním určitými opatřeními určila pohlaví dítěte i okamžik narození (řízeným zplozením či v případě potřeby porodem, který je uměle naplánován k danému termínu), zůstávaly tu faktory, které mohl ovlivnit jedině Seth.

Mé poznávací znaky byly požehnány ve Svatých třech. Prvním a nejdůležitějším znakem bylo, že jsem od narození měla na zádech dlouhé černé chloupky. Druhým znakem bylo, že součtem a ciferným součtem období mého narození vyšla devítka, a otočená devítka je šestka Velké šelmy Setha. A třetím znamením bylo, že jsem trpěla záhadnou chorobou, která devět týdnů po mém narození vedla k tomu, že jsem vyzvracela úlomek kosti ve tvaru srpku. Tato kůstka pocházela jednoznačně z mého těla, nebyla však způsobena zraněním.

Jednoho dne budu vyvolenou nevěstou pro Setha. Do té doby mě však musí v roli Isidy zastupovat jiné. Byly vybrány z dívek, narozených v mém příbuzenstvu. Ve věku tří dnů a pak tří, šesti, devíti, dvanácti a osmnácti let byly určeny k tomu, aby světily slavnost nového začátku Sethova roku a všech svátků Osiridových, které se shodovaly nejen se svátky slunečního světla, ale i se svátky křesťanské církve.

To bylo nevyhnutelné, protože nám moudří Sethovy rodiny vyjevili, že Osiris na sebe vzal podobu křesťanského Spasitele Ježíše Krista. Tím, že jsme tyto svátky slavili jako svátky

jeho církve, proměňovali jsme je ve svátky našeho pána Setha, pravého Nositele světla a spásy, a propůjčovali jsme jim tím hodnotu, která jim náležela. Současně nám bylo zadostiučiněním chodit o svátcích falešného Spasitele s jeho obcí do kostela, s jeho obcí se modlit, zpívat jeho písně a chválit jméno páně jeho slovy, avšak ve skutečnosti vzdávat úctu svému pánu Sethovi.

Oné noci se na Satanově vršku slavil Sethův Nový rok. Byl to jeden z nejvyšších svátků a vyžadoval nejsilnějšího posvěcení. Protože to byly současně Eddiny dvanácté narozeniny, měla právě ona být poctěna tím, že smí příchod pána posvětit ona.

S Eddou jsme si hrávaly, co si pamatuju. O všech svátcích mého téměř šestiletého života byla po mém boku. Hádala se se mnou a objímala mě, když jsem si ublížila a plakala, ačkoli ta, která je Isis, nikdy nepláče.

Věřila jsem, že Edda je dítě stejně jako já. Ještě před chvílí na mě vyplazovala jazyk, a teď měla být vyvolenou nevěstou. Cítila jsem Sethova Hada ve svém nitru, kde dřímal, dokud nebudu dost stará na to, abych jej počala a znovu porodila. A cítila jsem o Eddu strach, ačkoli ta, která je Isis, nikdy strach mít nesmí.

Dnes, o jejích dvanáctých narozeninách a Sethově Novém roce, jí bylo určeno stát se kalichem Páně a přijmout jeho semeno. Pevně jsem zavřela oči, protože jsem nechtěla vidět ty obrazy, nechtěla jsem vědět, nechtěla jsem trpět, co se mi dralo na vědomí. Obrazy, o nichž jsem nevěděla, jestli jsou skutečné nebo sněné, zažité nebo vyprávěné, opravdové nebo vymyšlené. Zoufale jsem se podívala na babičku, ale ta pro mě byla pod svou kápi nedosažitelná, navzdory tomu, že mě držela za ruku. Jako vždycky však jako by mi četla myšlenky. Mlčky mi nabídla jeden z těch bonbonů, jaké jsem ji tolikrát vídala vyrábět v jejím skleníku. Poněkud uklidněná jsem jej začala cucat. A brzy potom mi vysadilo myšlení.

Došli jsme do čtverce zříceniny na Satanově vršku. Stál tam připravený oltářní stůl, na jehož užším konci se tyčil vysoký Sethův kříž. Tady nahoře jsme byli tak blízko noční obloze Bohyně Matky. Přes nás se v černých cárech hnaly mraky a za nimi se skrývaly hvězdy. Kulatý měsíc měl skelně rudou korónu. Studeně na nás shlížel ze svých prázdných očních jamek s pusou otevřenou, jako by na nás chtěl něco volat. Měla jsem v pohorkách ledové nohy. Musela jsem si stoupnout před babičku a zaujmout své místo v řadě kuten, která se vytvořila podle půdorysu hradního čtverce. Na znamení toho, že jsem Isis, Jedna a Všechny, jsem já kutnu neměla. Místo černé svíce jsem měla dvě červené. Babička mi na ně opatrně nasadila průhledné kryty, aby mi je později nesfoukl vítr. Všichni ostatní mezitím svou svíčku zarazili před sebe do země. Moje matka a můj otec tu nebyli. Ani strýc Bernd a dědeček sem dosud nedošli.

Nakonec se kruh za mnou zavřel, všichni se chytili za ruce. Já tam stála, obehnaná silou Sethovy Alfy a Omegy, sama se svými svíčkami, a babička začala notovat Sethovu modlitbu. Ostatní se zapojili jako v kánonu. Zatímco poslední ještě promlouvali, zvedlo se mezi těmi, kdo se už domodlili do konce, zčásti velmi vysoké a zčásti velmi hluboké, zato vytrvalé a pronikavé bzučení. Mocně rezonovalo nad Satanovým vrškem nahoru k Bohyni Matce a zpět k nám, až jsme nevnímali nic než ono „ommm“.

V tom okamžiku, právě když se to bzučení smísilo v jediný rozdvojený, a přece shodný tón, přistoupil k oltáři Velekněz s vyvolenou nevěstou. Dlouhou kutnu měl rozhalenou, aby bylo vidět nahotu jeho těla a vzrůstající vzrušení, které se ho jímalo, když se Edda začala jako ve snu pohupovat a točit. Současně začala odkládat nejprve svůj závoj, a pak jeden kus oděvu po druhém. Oděná už jen do bílého hávu přijala s podivně vznášivými kroky černou svíci, již Velekněz zapálil, podržela ji oběma rukama nad sebou, a pak bosa vykročila ke mně. Já jsem se na ni pevně dívala a pokoušela se zachytit její

pohled, jenže Eddiny oči, které jsem tak dobře znala, byly jako z jiného světa, tak zvláště velké a černé. Dívaly se skrze mě.

Klidně nejprve zapálila obě mé svíčky a pak všechny ty, které ostatní zarazili před sebe do země. Nakonec se obrátila zpět k oltáři a zažehla tlustý knot, kterého jsem si všimla teprve teď. Byl v úzké spirále omotaný kolem Sethova kříže. Nejspíš byl namočený do vonné pryskyřice a protknutý bengálským polohedvábím, jež předtím napustili směsí ledku, síry a antimonu. Jako dítě jsem samozřejmě o chemii nic nevěděla. Viděla jsem jen ten pestře se vzněcující a syčící oheň, jehož kadidlu podobná vůně se na nás snášela v bílé mlze. V rozechvělé hrůze jsem se pokřižovala Sethovým křížem.

Jako by Velekněz čekal jen na to, až bude kříž v plamenech, najednou jediným velkým krokem přiskočil k Eddě, strhl jí z ramen bílou nevěstovskou kutnu, popadl ji oběma rukama, zamířil s ní ke kříži a postavil ji na oltářní stůl.

Svou sestřenicí jsem často viděla nahou. Tentokrát to však byla jiná nahota. Tohle nebyla Edda, která si každý den prohlížela v zrcadle svá prsíčka a rozčilovala se, že rostou tak pomalu. Toho večera vypadalo její tělo jako napudrované stříbrem.

Velekněz luskl prsty. A Edda se dala do tance. Pomalu zvedla ruce nad sebe a začala dělat piruety, pořád rychleji, pořád divoceji, světlé vlasy jako závoj ve víru pohybu rozprostřené kolem sebe.

Bručení zleva i zprava sílilo a sílilo. Další a další kutny se otevíraly, takže byla vidět nahá poprsí žen a vzrušené pohlavní údy mužů. Všichni tančili a dotýkali se navzájem, objímali se a líbali.

Jen já a moje babička, ruce pevně zabořené do mých ramen, jsme tam nehnutě stály, jako by se nás to všechno netýkalo, jako bychom tu byly jen proto, abychom chránily světlo mých dvou svíček před tím divým pohybem kolem a nenechaly je zhasnout.

Tamhle! Jako by se zrodila z bengálských plamenů kříže, vyskočila z plápolajícího světla se stříbrným gongem v ruce Velekněžka. Uhodila paličkou do kovu, až to zadunělo. A s řevem, jaký jsem nikdy neslyšela, se sem zpoza temnoty za plammenným křížem vřítla Velká šelma 666.

Nikdo mi neřekl, kdo to je. Nikdo mi to později nepotvrdil. Ale já to věděla. A Edda to věděla taky. Na vtefinu ve svém tanci ztuhla, pak se s malým vzdechnutím zhroutila na oltární stůl jako hadrová panenka. Ten pohled nikdy nezapomenu.

Jakkoli jsem tenkrát byla malá, přesto mě bleskurychle napadaly myšlenky, související s tolikrát vyslechnutým příběhem Osirida a Setha. Tento první, vědomý pohled na Velkou šelmu 666 působil jako jedinečné iniciální zažehnutí chápání Sethovy Knihy.

Už jsem na novoročních slavnostech Setha byla několikrát, a ačkoli se tam Velká šelma 666 objevovala vždycky, nikdy jsem ji dosud neviděla nahou. Dosud se zjevovala v bílé kutně, s maskou na hlavě, kterou jsem snadno poznala, protože vypadala přesně jako na obrázku, který mi můj otec jednou ukázal ve Vlasteneckém muzeu. Vidět bytost, která jako by vyšla ze středu temnoty, nezahalenou, mě zasáhlo jako blesk.

To jsem poprvé pochopila, co mi babička vykládala. Poprvé jsem spatřila Velkou šelmu 666 takovou, jaká skutečně je. Poprvé jsem nejen věřila, ale taky na vlastní oči viděla, že babiččiny příběhy ze Sethovy bible nejsou jen povídačky.

Tato bytost z temnoty, která se tu před mýma očima svíjela v divokých záchvěvech a ve skocích se točila, jako by měla hadí tělo, která tančila podle flétny zaříkávače hadů, to nebyl zlý sen. Byl ztělesněný, skutečný, živoucí. Byl to Bůh-Seth-Syn a Bůh-Seth-Otec v jedné osobě. A já jsem byla Isis, jemu zaslíbená. Jen se mnou, jen skrze mne se Syn vrátí do podoby svatého Hada Otce a dovede koloběh věčného znovuzrození v nekonečný život.